

“मीठे बच्चे— तिमी यस राजयोगको पढाइ पढ्छौ राजाईको लागि । यो हो तिम्रो नयाँ पढाइ ।”

प्रश्नः— यस पढाइमा कति बच्चाहरू चल्दा चल्दै फेल किन हुन्छन् ?

उत्तरः— किनकि यस पढाइमा मायासँग बक्सिङ्ग हुन्छ । मायाको बक्सिङ्गमा बुद्धिलाई धेरै कडा चोट लाग्छ । चोट लाग्नाले बाबासँग सच्चा हुँदैनन् । सच्चा बच्चाहरू सधैं सुरक्षित (सेफ) रहन्छन् ।

ओम् शान्ति । हामी आत्माहरूलाई परमात्मा बाबाले पढाउनुहुन्छ, यो त सबै बच्चाहरूलाई निश्चय छ । ५ हजार वर्षपछि एकैपटक बेहदका बाबा आएर बेहदका बच्चाहरूलाई पढाउनुहुन्छ । कोही नयाँ व्यक्तिले यो आएर सुने भने बुझ्न सक्दैनन् । रूहानी बाबा, रूहानी बच्चा के हुन्छन्, यो पनि बुझ्न सक्दैनन् । तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ— हामी सबै भाइ-भाइ हौं । उहाँ हाम्रो पिता हुनुहुन्छ, टिचर पनि हुनुहुन्छ, परम गुरु पनि हुनुहुन्छ । तिमी बच्चाहरूलाई यो अवश्य स्वतः याद रहन्छ, यहाँ बसेर जान्दछन्— सबै आत्माहरूका एकै रूहानी पिता हुनुहुन्छ । सबै आत्माहरू उहाँलाई नै याद गर्छन् । चाहे कुनै पनि धर्मको होस् । सबैले याद अवश्य गर्छन् । बाबाले सम्झाउनुभएको छ— आत्मा त सबैमा छ नि । बाबा भन्नुहुन्छ— देहका सबै धर्म छोडेर आफूलाई आत्मा सम्भ । अहिले तिमी आत्मा यहाँ पार्ट खेलिरहेका छौ । कस्तो पार्ट खेल्छौ, त्यो पनि सम्झाइएको छ । बच्चाहरू पनि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार नै सम्भन्छन् । तिमी राजयोगी हौ नि । पढ्नेवाला सबै योगी नै हुन्छन् । पढाउने टिचरसँग योग अवश्य राख्नुपर्छ । लक्ष्य-उद्देश्यको पनि जानकारी रहन्छ— यस पढाइबाट हामी फलानो बन्नेछौं । यो पढाइ त एकै हो, यसलाई भनिन्छ— राजाहरूका राजा बन्ने पढाइ । राजयोग हो नि, राजाई प्राप्त गर्नको लागि बाबासँग योग । अरू कुनै मानिसले यो राजयोग कहिल्यै सिकाउन सक्दैन । तिमीलाई कोही मनुष्यले सिकाउँदैन । परमात्माले तिमी आत्माहरूलाई सिकाउनुहुन्छ । तिमी फेरि अरूलाई सिकाउँछौ । तिमी पनि आफूलाई आत्मा सम्भ । हामी आत्माहरूलाई बाबाले सिकाउनुहुन्छ । यो याद नरहनाले धार बन्दैन, यसैले धेरैको बुद्धिमा बस्दैन । त्यसैले बाबा हमेसा भन्नुहुन्छ, योगयुक्त बन, यादको यात्रामा रहेर सम्भाऊ । हामी भाइले भाइलाई सिकाउँछौं । तिमी पनि आत्मा हौ, उहाँ सबैका पिता, टिचर, गुरु हुनुहुन्छ । आत्मालाई देख्नु छ । गायन पनि छ— सेकेण्डमा जीवनमुक्ति तर यसमा मेहनत धेरै छ । आत्म-अभिमानि नबन्नाले तिम्रो वचनमा तागत रहँदैन किनकि जसरी बाबाले सम्झाउनुहुन्छ, त्यसरी कसैले सम्भाउँदैन । कसै-कसैले त धेरै राम्ररी सम्भाउँछन् । को काँडा हुन् र को फूल हुन्— थाहा त सबै हुन्छ । स्कूलमा बच्चाहरू ५-६ कक्षा पढेर फेरि ट्रान्सफर हुन्छन् । राम्रा-राम्रा बच्चाहरू जब ट्रान्सफर हुन्छन् भने अर्को क्लासको टिचरलाई तुरुन्तै थाहा हुन्छ । यो बच्चा तीव्र पुरुषार्थी हो, यसले राम्रोसँग पढेको छ, त्यसैले बढी नम्बरमा आएको हो । टिचरले त अवश्य चिन्छन् होला नि । त्यो हो लौकिक पढाइ, यहाँ त त्यो कुरा छैन । यो हो पारलौकिक पढाइ । यहाँ त यस्तो भनिदैन— यसले पहिले धेरै राम्रोसँग पढेर आएको हुनुपर्छ, त्यसैले राम्रो पढ्छ । यस्तो भनिदैन । त्यस पढाइमा त ट्रान्सफर हुन्छन् भने टिचरले सम्भन्छन्— यसले पढाइमा मेहनत गरेको छ, त्यसैले पहिलो नम्बर लिएको हो । यहाँ त छ नै नयाँ पढाइ, जुन पहिलेदेखि कसैले पढेको छैन । नयाँ पढाइ हो, नयाँ पढाउनेवाला । सबै नयाँ छन् । नयाँलाई पढाइन्छ । उनीहरू मध्ये जसले राम्ररी पढ्छन्, उनलाई भनिन्छ यो राम्रो पुरुषार्थी हो । यो हो नयाँ दुनियाँको लागि नयाँ ज्ञान, अरू पढाउनेवाला त छँदै छैन । जति जति जसले ध्यान दिन्छ, उति उँच नम्बरमा जान्छन् । कोही त धेरै मीठा आज्ञाकारी हुन्छन् । देख्नासाथ थाहा हुन्छ, यसलाई पढाउने धेरै राम्रो हुनुपर्छ । यसमा कुनै अवगुण छैन । चलनबाट, कुरा गराइबाट थाहा हुन्छ । बाबा सबैलाई सोध्नुहुन्छ— यसलाई कसरी पढाउँछन्, यसमा कुनै कमजोरी त छैन । यस्तो धेरैले भन्छन्— मलाई नसोध्नी समाचार कहिल्यै नदेऊ । कसैले राम्रो पढाउँछ, कोही तीक्ष्ण बुद्धिको हुँदैन । मायाको युद्ध हुन्छ । यो बाबाले जान्नुहुन्छ, मायाले यिनलाई धोका धेरै दिन्छ । हुन त १० वर्ष पढाएका छन्, तर माया यस्तो शक्तिशाली छ— देह-अहंकार आयो कि फँस्यो । बाबा सम्झाउनुहुन्छ— जो पनि पहलवान छन्, उनलाई मायाको चोट लाग्छ । माया पनि बलवान्सँग बलवान् भएर लड्छ ।

तिमीले जानेका छौ— बाबाले जसमा प्रवेश गर्नुभएको छ, उनी नम्बरवन हुन् । फेरि नम्बरवार त धेरै हुन्छन् । बाबा उदाहरण एक, दुईको दिनहुन्छ । हुन त नम्बरवार धेरै हुन्छन् । जस्तै दिल्लीमा गीता बच्ची धेरै होशियार

छिन् । बच्ची धेरै मीठी छिन् । बाबा हमेसा भन्नुहुन्छ- गीता त सच्चा गीता हुन् । मनुष्यहरू त्यो गीता पढ्छन्, तर यो बुझेका छैनन्- भगवान्ले कसरी राजयोग सिकाएर राजाहरूका राजा बनाउनु भएको थियो । वास्तवमा सत्ययुग थियो, त्यसबेला एकै धर्म थियो, हिजोको कुरा हो । बाबा भन्नुहुन्छ- हिजो तिमीलाई यति धनवान् बनाएर गएँ । तिमी पद्मापद्म भाग्यशाली थियौ, अहिले तिमी के बन्यौ । तिमीले महसुस (फील) गर्छौं नि । त्यो गीता सुनाउनेद्वारा कसैलाई महसुसता कहाँ आउँछ र, अलिकति पनि बुझ्दैनन् । सबैभन्दा श्रेष्ठ श्रीमत भगवत् गीता नै गायन गरिन्छ । उनले त गीताको किताब बसेर पढ्छन् वा सुनाउँछन् । बाबाले त किताब पढ्नुहुन्न । फरक त छ नि । उनीहरूको यादको यात्रा त छँदै छैन । उनीहरू त तल भरिरहन्छन् । सर्वव्यापीको ज्ञानबाट सबै हेर कस्ता बनेका छन् । तिमी जान्दछौ- कल्प-कल्प यस्तै हुनेछ । बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीलाई सिकाएर विषय सागरबाट पार गरिदिन्छु । कति फरक छ । शास्त्र पढ्नु त भक्तिमार्ग भयो नि । बाबा भन्नुहुन्छ- यो पढेर मसँग कोही मिल्दैन । उनले सम्झन्छन्- जताबाट गए पनि सबै पुग्ने एकै ठाउँमा हो । कहिले भन्छन् भगवान् कुनै न कुनै रूपमा आएर पढाउनुहुन्छ । जब बाबाले आएर पढाउनु छ भने फेरि उनले के पढाउँछन् ? बाबाले सम्झाउनुहुन्छ- गीतामा आँटामा नून जति ठीक अक्षर छन्, जसमा तिमीले पकडन सक्छौ । सत्ययुगमा त कुनै पनि शास्त्र आदि हुँदैनन् । यी हुन् नै भक्तिमार्गका शास्त्र । यस्तो भनिदैन, यो अनादि हो । शुरूबाट चल्दै आएको हो, होइन । अनादिको अर्थ बुझ्दैनन् । बाबा सम्झाउनुहुन्छ- यो ड्रामा त अनादि छ । तिमीलाई बाबाले राजयोग सिकाउनुहुन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ- अहिले तिमीलाई सिकाउँछु, फेरि गुम हुन्छु । तिमीले भन्छौ- हाम्रो राज्य अनादि थियो । राज्य त्यही हो, केवल पावनबाट बदलिएर पतित हुनाले नाम बदलिन्छ । देवताको बदला हिन्दू कहलाउँछन् । हुन् त आदि सनातन देवी-देवता धर्मका नै । जसरी अरू सतोप्रधानबाट सतो, रजो, तमोमा आउँछन्, तिमी पनि यसरी उत्रिन्छौ । रजोमा आउँछौ, अनि अपवित्रताका कारण देवताको बदला हिन्दू कहलाउँछौ । नत्र भने हिन्दू हिन्दुस्तानको नाम हो । तिमी वास्तवमा देवी-देवता थियौ नि । देवताहरू सदैव पावन हुन्छन् । अहिले त मनुष्य, पतित बनेका छन् । त्यसैले नाम पनि हिन्दू राखिदिएका छन् । सोध- हिन्दू धर्म कहिले, कसले रच्यो ? उनले बताउन सक्नेछैनन् । आदि सनातन देवी-देवता धर्मका थिए, जसलाई प्याराडाइज आदि धेरै राम्रो राम्रो नाम दिन्छन् । जे भयो, त्यो फेरि दोहोरिनु छ । यस समय तिमी शुरूदेखि लिएर अन्त्यसम्म सबै जान्दछौ । ज्ञान लिइरह्यौ भने अमर रहनेछौ । कोही त मरि पनि हाल्छन् । बाबाको बनेपछि मायाको युद्ध चल्छ । युद्ध हुनाले विश्वासघाती बन्न पुग्छन् । रावणका थिए, रामका बने । फेरि रावण, रामको बच्चाहरूमाथि जितेर आफूतर्फ लैजान्छ । कोही बिमारी हुन्छन् । फेरि न वहाँको रहन्छन्, न यहाँको रहन्छन् । न खुशी, न रंज (दुःखी) । बीचमा परिरहन्छन् । तिम्रो पासमा पनि धेरै छन्, जो बीचमा छन् । बाबाको पनि पूरा बन्दैनन्, रावणको पनि पूरा बन्दैनन् । अहिले तिमी छौ पुरुषोत्तम संगमयुगमा । उत्तम पुरुष बन्ने पुरुषार्थ गरिरहेका छौ । यो बडो बुझ्नुपर्ने कुरा छ । बाबाले सोध्दा हात त धेरै बच्चाहरूले उठाउँछन् । तर सम्झिन्छ- बुद्धि छैन । भन्न त बाबा भन्नुहुन्छ शुभ बोल । सबैले भन्छन्- हामी नरबाट नारायण बन्नेछौं । कथा नै नरबाट नारायण बन्ने छ । अज्ञान कालमा पनि सत्य नारायणको कथा सुनाउँछन् नि । वहाँ त कसैले सोध्न सक्दैन । यो त बाबाले नै सोध्नुहुन्छ । तिमीले के सम्झन्छौ- यति हिम्मत छ ? तिमीलाई पावन पनि अवश्य बन्नु छ । कोही आउँछन् भने सोधिन्छ- यस जन्ममा कुनै पाप कर्म त गरेका छैनौ ? जन्म-जन्मान्तरका पापी त हौ नै । यस जन्मको पाप बतायौ भने हल्का हुनेछौ । नत्र भने दिल भित्र खाइरहन्छ । सत्य बताएपछि हल्का हुनेछौ । कोही बच्चाहरूले सत्य बताउँछन् भने माया एकदम जोडले मुक्का लगाइदिन्छ । तिम्रो बक्सिङ्ग बडो कडा छ । त्यस बक्सिङ्गमा त शरीरलाई चोट लाग्छ, यसमा बुद्धिलाई धेरै चोट लाग्छ । यो बाबाले पनि जान्नुहुन्छ । यी ब्रह्माले भन्छन्- म धेरै जन्मको अन्तिमको हुँ । सबैभन्दा पावन थिएँ, अहिले सबैभन्दा पतित हुँ । फेरि पावन बन्नेछु । म महात्मा हुँ, यस्तो त भन्दैन । बाबाले पनि पालना (खातिरी) दिनुहुन्छ, यो सबैभन्दा धेरै पतित हो । बाबा भन्नुहुन्छ- म पराइ देश, पराइ शरीरमा आउँछु । यिनको धेरै जन्महरूको अन्त्यमा म यिनमा प्रवेश गर्छु, जसले पूरा ८४ जन्म लिएका छन् । अहिले यी पनि पावन बन्ने पुरुषार्थ गर्छन्, होशियार पनि धेरै रहनुपर्ने हुन्छ । बाबाले त जान्नुहुन्छ नि । यो बच्चा बाबाको धेरै नजिक छ । यी त बाबासँग कहिल्यै अलग हुन सक्दैनन् । छोडेर जाऊँ भन्ने ख्याल पनि आउन सक्दैन ।

एकदम मेरो छेउमा बस्नु भएको छ । मेरा बाबा हुनुहुन्छ नि । मेरो घरमा बस्नुभएको छ । बाबा जान्दछन्— हाँसो ठट्टा पनि गर्नुहुन्छ । बाबा आज मलाई स्नान गराउनुहोस्, भोजन खुवाउनुहोस् । म सानो बच्चा हुँ, धेरै प्रकारले बाबालाई याद गर्छु । तिमी बच्चाहरूलाई सम्झाउँछु— यसरी यसरी गर । बाबा हजुर त धेरै प्यारो हुनुहुन्छ । एकदम हामीलाई विश्वको मालिक बनाइदिनुहुन्छ । यो कुरा अरू कसैको बुद्धिमा हुन सक्दैन । बाबा सबैलाई रिफ्रेश गरिरहनुहुन्छ । सबैले पुरुषार्थ त गर्छन्, तर चलन पनि यस्तो हुनुपर्छ नि । गल्ती भयो भने तुरुन्त लेख्नुपर्छ— बाबा, मबाट यो गल्ती हुन्छ । कसै-कसैले लेख्छन् पनि, बाबा मबाट यो गल्ती भयो, माफ गरिदिनुहोला । मेरो बच्चा बनेर फेरि गल्ती गर्नु भन्ने १०० गुणा वृद्धि हुन्छ । मायासँग हाँछन् भने फेरि जस्ताको तस्तै बन्छन् । धेरै हाँछन् । यो ठूलो बक्सिङ्ग हो । राम र रावणको लडाईँ हो । देखाउँछन् पनि, बाँदरहरूको सेना लिनुभयो । यो सबै बच्चाहरूको खेल बनेको हो । जसरी साना बच्चा बेसमझ हुन्छन् नि । बाबा पनि भन्नुहुन्छ— यो त उनीहरूको पाई-पैसाको बुद्धि हो । भन्ने गर्छन्— हरेक ईश्वरको रूप हो । त्यसो भए त हरेक ईश्वर बनेर रचना पनि गर्छन्, पालना पनि गर्छन्, अनि फेरि विनाश पनि गरिदिन्छन् । अब ईश्वरले कसैको विनाश कहाँ गर्नुहुन्छ र । यो त कति अज्ञानता हो, त्यसैले भनिन्छ— गुडियाको पूजा गरिरहन्छन् । आश्चर्य छ । मानिसहरूको बुद्धि के हुन्छ । कति खर्च गर्छन् । बाबा सिकायत गर्नुहुन्छ— मैले तिमीलाई यति महान् बनाएर गएँ, तिमीले के गर्नु ? तिमी पनि जान्दछौ— *हम सो देवता थियौं*, फेरि चक्र लगाउँछौ, अहिले हामी ब्राह्मण बनेका छौं । फेरि हामी नै देवता... बन्दछौं । यो त बुद्धिमा बसेको छ नि । यहाँ बस्दा बुद्धिमा यो ज्ञान रहनुपर्छ । बाबा पनि ज्ञान सागर (नलेजफुल) हुनुहुन्छ नि । रहन त शान्तिधाममा रहनुहुन्छ, फेरि पनि उहाँलाई ज्ञान सागर भनिन्छ । तिम्रो आत्मामा पनि सारा ज्ञान रहन्छ नि । भन्ने गर्छन्, यस ज्ञानबाट त मेरो आँखा खुल्यो । बाबा तिमीलाई ज्ञानको चक्षु दिनुहुन्छ । आत्मालाई सृष्टिको आदि, मध्य, अन्त्यको बारेमा थाहा भएको छ । चक्र घुमिरहन्छ । ब्राह्मणहरूलाई नै स्वदर्शन चक्र मिल्छ । देवताहरूलाई पढाउने कोही हुँदैन । उनलाई शिक्षाको आवश्यकता पर्दैन । पढ्नु त तिमीलाई छ, जसले तिमी देवता बन्छौ । अहिले बाबा बसेर यो नयाँ-नयाँ कुरा सम्झाउनुहुन्छ । यो नयाँ पढाइ पढेर तिमी उँच बन्छौ । फस्ट सो लास्ट । लास्ट सो फस्ट । यो पढाइ हो नि । अहिले तिमी जान्दछौ— बाबा हर कल्प आएर पतितबाट पावन बनाउनुहुन्छ, फेरि यो ज्ञान खतम हुनेछ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । *रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।*

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) एकदम आज्ञाकारी, मीठो भएर चलनु छ । देह-अहंकारमा आउनु हुँदैन । बाबाको बच्चा बनेर फेरि कुनै पनि भूल गर्नु हुँदैन । मायाको बक्सिङ्गमा धेरै होशियार रहनु छ ।
- २) आफ्नो वचनमा तागत भर्नको लागि आत्म-अभिमानि रहने अभ्यास गर्नु छ । स्मृति रहोस्— बाबाले सिकाउनुभएको हामीले सुनाइरहेका छौं, अनि त्यसमा धार लाग्नेछ ।

वरदानः— सधैं अलर्ट रहेर सबैको आशालाई पूर्ण गर्ने मास्टर मुक्ति-जीवनमुक्ति दाता भव

अहिले सबै बच्चाहरूमा यो शुभ संकल्प उत्पन्न हुनुपर्छ— सबैको आशालाई पूर्ण गरौं । सबैको इच्छा छ— जन्म-मरणबाट मुक्त बनौं, त्यसको अनुभव गरौं । यसको लागि आफ्नो शक्तिशाली सतोप्रधान प्रकम्पनद्वारा प्रकृति र मनुष्यात्माहरूको वृत्तिलाई परिवर्तन गर । मास्टर दाता बनेर हरेक आत्माको आशालाई पूर्ण गर । मुक्ति, जीवनमुक्तिको दान देऊ । यो जिम्मेवारीको स्मृतिले तिमीलाई सधैं अलर्ट बनाउँछ ।

स्लोगनः— मुरलीधरको मुरलीमा देहको सुध-बुध भुल्नेवाला नै सच्चा गोप-गोपिनी हुन् ।

✽ शब्दार्थः— ट्रान्सफर— स्थानान्तरण, परिवर्तन